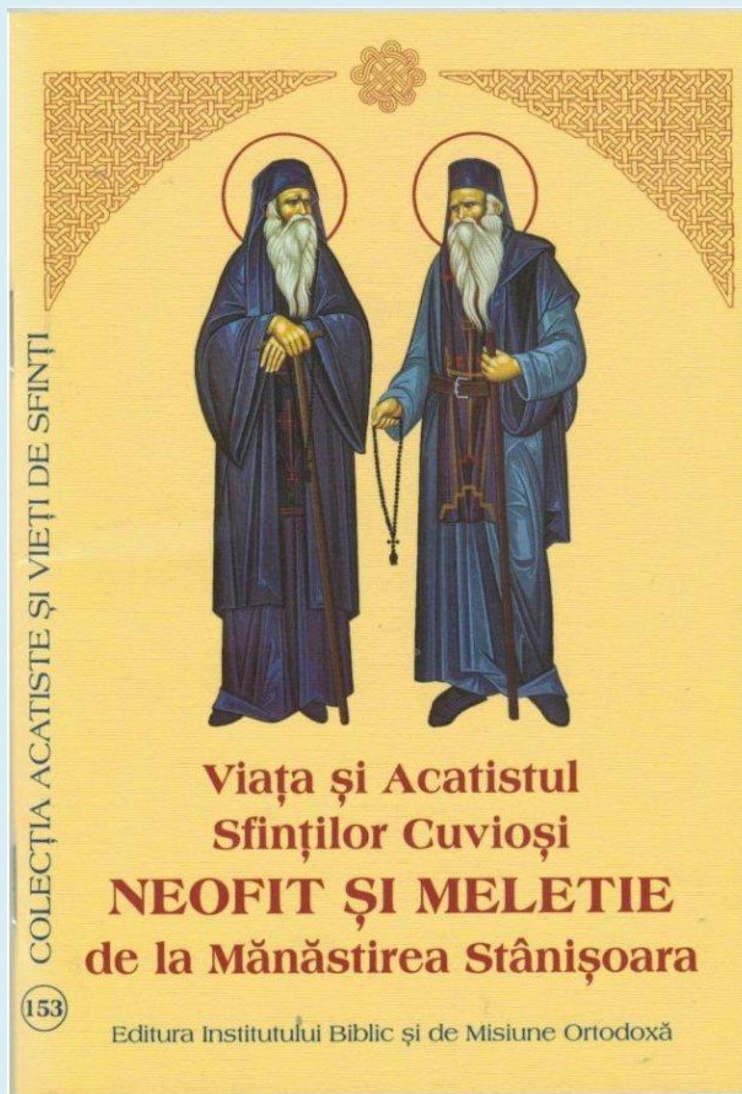
Acatistul Sfinţilor cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara

(3 septembrie)

Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara (3 septembrie):

https://www.academia.edu/44104258/Sfin%C5%A3ii_cuvio%C5%9Fi_Neofit_%C5%9Fi_Meletie_de_la_M%C4%83n%C4%83stirea_St%C3%A2ni%C8%99oara_3_septembrie_

https://archive.org/details/sf.-cuv.-neofit-si-meletie

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-cuv-neofit-si-meletie-250509566/250509566

***

Materiale despre Sfinţii cuvioşi Neofit şi Meletie de la Mănăstirea Stânișoara:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Neofit-%C5%9Fi-Meletie-de-la-M%C4%83n-St%C3%A2ni%C8%99oara

https://archive.org/details/@steaemy?query=Neofit+%C8%99i+Meletie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Neofit+%C8%99i+Meletie+

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul I

Urmând chemarea Mântuitorului întru credinţă, Sfinţii cuvioşi Meletie şi Neofit, de dumnezeiescul har s-au împărtăşit. Pe aceştia, iubitorilor de Dumnezeu, ca pe rugătorii noştri, să-i cinstim, cântând: ***Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!***

Icosul I

Chipul îngeresc îmbrăcând în Mănăstirea Cozia, spre înălţimile liniştirii duhovniceşti pururea aţi căutat, Sfinţilor cuvioşi Meletie şi Neofit. Luând, deci la vremea cuvenită, binecuvântare de la părintele vostru duhovnicesc, v-aţi însingurat în sihăstria Stânişoarei, ca să vieţuiţi în dragostea Mântuitorului Hristos, pentru care vă lăudăm, zicând:
Bucuraţi-vă, închinători în duh şi în adevăr;
Bucuraţi-vă, râuri din Izvorul apei celei vii;
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi lepădat de omul cel trupesc;
Bucuraţi-vă, făclii ale Duhului în sihăstria Stânişoarei;
Bucuraţi-vă, inimi aprinse de dragostea Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, păşuni pe care înfloreşte sfinţenia;
Bucuraţi-vă, flori ale Raiului crescute pe piatra credinţei;
Bucuraţi-vă, cei înstrăinați de cele deşarte;
Bucuraţi-vă, ridicare a mâinilor la cele sfinte;
Bucuraţi-vă, dăruire de sine lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, vestitori ai minunilor Domnului;
Bucuraţi-vă, luminători ai celor din întuneric;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al II-lea

Dorind să dobândiți Împărăţia lui Dumnezeu, aţi îmbrăţişat nevoinţele pustniceşti, fără a vă mai uita în urma voastră, la deşertăciunile lumii, sfinţilor. Şi îndelung răbdători arătându-vă în ispite şi necazuri, v-aţi aflat pururea întru aşteptarea venirii Domnului, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al II-lea

Frumoasă şi aspră a fost vieţuirea voastră, părinţilor cuvioşi Meletie şi Neofit, prin care aţi primit harul înfierii întru Hristos, care a schimbat întristarea voastră în bucurie. Iar ca bucuria voastră să fie deplină, Mântuitorul v-a învrednicit în pustniceştile voastre chilii de milostiva Sa cercetare, pentru care vă lăudăm:
Bucuraţi-vă, fii ai Tatălui ceresc şi moştenitori ai Împărăţiei Cerurilor;
Bucuraţi-vă, odihnire în pacea Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, mlădiţe ale viţei dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, iubitori de aproapele întru iubirea Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, dragoste în rugăciune ce-şi pune sufletul pentru prieteni;
Bucuraţi-vă, preschimbare dumnezeiască din adânc a firii;
Bucuraţi-vă, umblători pe calea cea strâmtă către viaţa veşnică;
Bucuraţi-vă, sfinţire întru adevărul vieţii;
Bucuraţi-vă, cuvânt născător de credinţă în inimi;
Bucuraţi-vă, credinţă pecetluită cu Sfântul Duh al făgăduinţei;
Bucuraţi-vă, cunoaştere luminată de taina voii lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, vedere a nădejdii chemării de sus;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al III-lea

Prin nevoinţe mai presus de fire v-ați învrednicit de lumina Duhului Sfânt, cuvioşilor Meletie şi Neofit, trupul păcatului biruind. Deci, primind înfierea cea de sus, nedespărţiţi v-aţi arătat de iubirea Mântuitorului. Pentru aceasta, ajutaţi-ne să ne izbăvim din robia stricăciunii, ca să cântăm împreună cu voi Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al III-lea

De povara păcatului lepădându-vă, Sfinţilor Meletie şi Neofit, jertfă vie şi vase de cinste ale Sfântului Duh v-aţi arătat, sârguitori făcându-vă în suirea pe scara Raiului. Deci, prin harul ce vi s-a dat, revărsaţi lumina cunoştinţei și peste cei ce cu credinţă vă laudă, zicând:
Bucuraţi-vă, cei ce sunteți pârgă a monahilor Coziei;
Bucuraţi-vă, dragoste dumnezeiască ce îmbrăţişează toată lumea;
Bucuraţi-vă, alipire de Părintele luminilor întru lumină;
Bucuraţi-vă, flămânzire şi însetare pentru iubirea lui Hristos;
Bucuraţi-vă, rugăciune neîncetată în taina inimii;
Bucuraţi-vă, necontenită slujire a voii lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cercetare de sine în toată vremea în lumina Duhului;
Bucuraţi-vă, îndelungă răbdare în încercări şi suferinţe;
Bucuraţi-vă, împlinitori ai cuvântului dumnezeiesc;

Bucuraţi-vă, lucrători spre zidirea aproapelui;
Bucuraţi-vă, locaşuri ale puterii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, umblători în libertatea Duhului;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al IV-lea

Cu înfrânarea aţi veştejit odrăslirile patimilor, fericiţilor Meletie şi Neofit, şi mutându-vă mintea la cele cereşti, v-aţi împărtăşit din izvorul de apă curgătoare spre viaţa veşnică, neîncetat cântând Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al IV-lea

În peşteri de piatră aţi vieţuit cu trupul, cuvioşilor, iar cu sufletul pe Piatra Hristos v-aţi întărit, făcându-vă pietre vii ale Bisericii. Drept aceea, rănile păcatelor noastre le vindecaţi prin rugăciunile voastre către Dumnezeu, revărsând milostivirea Lui peste noi, cei ce cântăm:
Bucuraţi-vă, cei ce prin postire aţi stins poftele trupului;
Bucuraţi-vă, rugăciunea ce opreşte patima ochilor;
Bucuraţi-vă, smerenie ce surpă trufia vieţii;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi plâns pe pământ, iar acum vă veseliţi în cer;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi alungat frica morţii, prin dumnezeiasca dragoste;
Bucuraţi-vă, cunoaştere statornicită în iubire;
Bucuraţi-vă, vedere prin credinţă;
Bucuraţi-vă, părtaşi la Pătimirile Domnului;
Bucuraţi-vă, cei învredniciți și de harul Învierii Lui;
Bucuraţi-vă, mărturisire prin ascultarea de Cuvântul întrupat;
Bucuraţi-vă, cei ce v-ați dezbrăcat de omul cel vechi;
Bucuraţi-vă, cei îmbrăcați întru Hristos prin botez;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al V-lea

Punând hotar păcatului şi biruind stricăciunea trupului, fericiţilor părinţi, aţi lepădat haina simțirilor pământești, moștenită de la Adam cel căzut, și luptându-vă cu armele credinţei, aţi primit de la Stăpânul vieţii veşmântul de lumină al dumnezeiescului har, pentru care cântaţi pururea Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al V-lea

Locul oilor necuvântătoare l-aţi făcut sălaş al nevoinţelor călugăreşti şi rug de jertfă duhovnicească, întemeind dincolo de stânci Schitul Stânişoara, cuvioșilor. Deci,

prin rugăciune scoţând apă din piatră seacă, aţi slăvit pe Dumnezeu, Piatra care izvorăşte râuri de viaţă veşnică. Pentru aceasta vă lăudăm, zicând:
Bucuraţi-vă, priveghere născătoare de trezvie duhovnicească;
Bucuraţi-vă, credinţă văzătoare a tainelor cereşti;
Bucuraţi-vă, tărie a nădejdii şi iubirii veacului ce va să fie;
Bucuraţi-vă, călăuzitori pe calea cea strâmtă spre mântuire;
Bucuraţi-vă, vindecători ai dezbinărilor dintre oameni;
Bucuraţi-vă, stâlpi de foc în pustie şi rugători pentru noi în veşnicie;
Bucuraţi-vă, candele ale învierii celei de a doua veniri;
Bucuraţi-vă, milostivire nesecată faţă de cei din viaţa călugărească;
Bucuraţi-vă, alungători ai duhurilor rele;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai credincioşilor;
Bucuraţi-vă, îndrumători ai ierarhilor şi ai preoţilor;
Bucuraţi-vă, văzători ai celor cereşti şi călăuzitori ai celor de pe pământ;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al VI-lea

Toţi nevoitorii din mănăstirile Olteniei, pe voi, Sfinţilor Meletie şi Neofit, vă au ca părinţi duhovniceşti şi prin rugăciunile voastre, primesc bucuria mângâierii dumnezeieşti, cântând împreună cu voi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al VI-lea

În peşterile pământului v-ați nevoit, Sfinţilor cuvioşi Meletie şi Neofit, și covârşind trupurile voastre cu puterea duhului, v-ați sfințit firea omenească și ați binecuvântat pământul țării noastre. Pentru aceasta, după mutarea la cele de sus, izvorându-ne râuri de vindecări şi de minuni, primiți de la noi laudele acestea:
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi învrednicit strălucirii Raiului;
Bucuraţi-vă, fii ai Bisericii Ortodoxe şi ai Împărăţiei Cerurilor;
Bucuraţi-vă, cei ce prin credinţă lucrătoare, puterea Duhului aţi dobândit;
Bucuraţi-vă, alinători ai bolilor şi sprijinitori ai săracilor;
Bucuraţi-vă, izbăvitori de multe încercări şi nevoi;
Bucuraţi-vă, smerenie în care sălăşluieşte chipul slavei dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, rugăciune învăpăiată de Duhul Sfânt sub candelă aprinsă;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai orfanilor şi sprijinitori ai familiilor creştine;
Bucuraţi-vă, altare ale jertfei duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, cei ce ați simțit pururea că stați înaintea lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, inimi în care bate taina veşniciei;
Bucuraţi-vă, pătimitori pentru dragostea lui Hristos;

Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al VII-lea

Nevoinţele vi le-aţi tăinuit înaintea oamenilor, cuvioşilor lepădând mărirea pământească, dar Domnul slavei, cel ce pe toate le vede şi le ştie, v-a învrednicit de lumina cea nepieritoare, înălțându-vă la cele veșnice, ca împreună cu toți Sfinții să-I cântaţi: ***Aliluia!***

Icosul al VII-lea

Flămânzind şi însetând după cele cereşti, fericiților, aţi biruit cu nevoința și cu smerita cugetare, patimile cele pierzătoare de suflet ale mândriei şi ale slavei deșarte, iar acum vă îndestulaţi întru fericirea făgăduită de Hristos Domnul, pentru care vă lăudăm, zicând:

Bucuraţi-vă, cei ce prin înfrânare, aţi intrat pe poarta doririi dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, pustnici care aţi fugit de zgomotul lumii în linişte inimii;
Bucuraţi-vă, inimi ce odrăslesc prin lacrimi taina mântuirii;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai monahilor și ai sihaştrilor;
Bucuraţi-vă, povăţuitori ai celor nevoitori în rugăciunea inimii;
Bucuraţi-vă, liturghisitori în neîncetata Liturghie cerească;
Bucuraţi-vă, ostenitori din muntele vederii lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei aleşi de dragostea Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, pilde de sfinţenie pentru noi toți;
Bucuraţi-vă, cei ce ne izbăviți de cumplita deznădejde;
Bucuraţi-vă, daruri ale iubirii Maicii Mântuitorului Hristos;
Bucuraţi-vă, cei purtați spre înălțimi duhovnicești;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al VIII-lea

Fericiţi sunteţi voi, cuvioșilor părinţi, că aţi iubit pe Dumnezeu mai presus de toate şi aţi lucrat, în vremuri grele şi înşelătoare, cele de folos pentru sufletele voastre, cântând pururea lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al VIII-lea

Asprimea locului de nevoinţă aţi răbdat-o, cuvioşilor, cu sălăşluirea minţii în grădina Cuvântului lui Dumnezeu, inimile voastre ajungând la lărgimea Duhului. Pentru aceasta, gustând din bucuria cea veşnică a Preasfintei Treimi şi bucurându-vă întru lumina cea neapropiată împreună cu Îngerii, laude vă aducem, cântând:

Bucuraţi-vă, dreptare pentru cei ce doresc viaţa călugărească;

Bucuraţi-vă, pilde de încredinţare în mâinile lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei ce pururea aţi pomenit binefacerile Lui;
Bucuraţi-vă, păzitori evlavioşi ai poruncilor Domnului;
Bucuraţi-vă, vestitori ai voii Lui;
Bucuraţi-vă, povăţuitori ai fiilor duhovniceşti în vreme de încercare;
Bucuraţi-vă, deschizători prin pocăinţă a uşilor Împărăţiei cereşti;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai dascălilor şi ai învăţăceilor;
Bucuraţi-vă, învăţători înţelepţi ai judecătorilor credincioşi;
Bucuraţi-vă, închinători la altarul ceresc pentru noi cei păcătoşi;
Bucuraţi-vă, vrednici apărători ai dogmelor dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, împreună cu Dumnezeu, ziditori ai inimilor credincioşilor;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al IX-lea

Firea noastră slăbită de păcat, moştenită de la Adam cel dintâi, și voi ați purtat-o, cuvioşilor părinţi, dar prin harul Duhului Sfânt v-ați făcut biserici ale Dumnezeului Celui viu, și părtași ați fost îndumnezeirii lucrate în firea noastră prin Întruparea Fiului lui Dumnezeu, căruia Îi cântați pururea: ***Aliluia!***

Icosul al IX-lea

Cine poate să mărturisească nevoinţele voastre, fericiţilor pustnici, şi cine va putea spune luptele voastre cu duhurile cele viclene, pe care numai prin credinţă neclintită în milostivirea lui Dumnezeu le-aţi biruit. Drept aceea cântăm:
Bucuraţi-vă, cei ce aţi supus trupul sufletului;
Bucuraţi-vă, următori ai voii lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei asemenea cu Îngerii prin nevoinţe;
Bucuraţi-vă, că aţi ajuns la desăvârşita iubire de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, limanuri ale liniştirii pentru cei ce se ostenesc;
Bucuraţi-vă, cei milostivi faţă de lumea mult înviforată;
Bucuraţi-vă, braţe părinteşti pentru fiii cei risipitori;
Bucuraţi-vă, tămăduitori ai neputinţelor omeneşti;
Bucuraţi-vă, vorbitori de taină cu Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, mărturii de dreaptă credinţă;
Bucuraţi-vă, trupuri făcute pământ nou prin Sfânta Cuminecătură;
Bucuraţi-vă, suflete făcute cer dumnezeiesc;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul X-lea

Prin dumnezeiasca voie, un călugăr din obștea Stânişoarei a găsit trupul tău răposat în peşteră, Sfinte cuvioase Neofit, dar aducându-le la mănăstire, i-ai poruncit noaptea în vis să le întoarcă în locul nevoinţelor tale, unde pururea ai cântat Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al X-lea

Cu curgerile lacrimilor voastre aţi lucrat pustiul cel neroditor din sihăstria Stânişoarei și cu suspinele cele dintru adânc ostenelile voastre le-aţi făcut roditoare; și aţi fost luminători călugărilor, strălucind cu minunile, cuvioşilor părinţi Meletie şi Neofit. Pentru aceasta vă lăudăm, cântând:
Bucuraţi-vă, ostenitori în taina sfinţeniei lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, dezlegătorilor de blesteme şi de legături nedezlegate;
Bucuraţi-vă, vindecători ai celor ce vin la pocăință;
Bucuraţi-vă, purtători de Duhul Sfânt și neumbriţi de moarte;
Bucuraţi-vă, îndelung răbdători până la sfârşitul vieţii;
Bucuraţi-vă, purtători ai Crucii Domnului întru nevoinţe;
Bucuraţi-vă, următori ai Mântuitorului Hristos;
Bucuraţi-vă, părtași la vegherea fecioarelor înţelepte;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai celor suferinzi;
Bucuraţi-vă, tămăduitori ai celor cuprinși de boli fără vindecare;
Bucuraţi-vă, mângâietori ai celor orfani;
Bucuraţi-vă, călăuzitori ai străinilor;
Bucuraţi-vă, purtători de grijă ai celor singuri;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al XI-lea

Purtătoare de lumină este pomenirea voastră, Sfinţilor Meletie şi Neofit, că pe căile dreptăţii înţelepciunea lui Dumnezeu v-a purtat şi pe oameni i-aţi iubit cu iubirea Mântuitorului Hristos, căruia după vrednicie Îi cântați: ***Aliluia!***

Icosul al XI-lea

Cine poate să înţeleagă sfatul lui Dumnezeu sau să pătrundă voia Lui cea sfântă decât numai voi, sfinţilor, care v-aţi făcut inimile curate prin nevoinţe, iar acum în ceruri vedeţi pururea slava Preasfintei Treimi. Pentru aceasta, vă lăudăm zicând:
Bucuraţi-vă, aflători ai liniştii inimii;
Bucuraţi-vă, lucrători spre slava lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, aducători de mulţumire Preasfintei Treimi;
Bucuraţi-vă, alipire de Domnul prin cuvânt şi fapte bune;
Bucuraţi-vă, propovăduitori ai Crucii Domnului;

Bucuraţi-vă, pietre vii ale Bisericii noastre Ortodoxe;
Bucuraţi-vă, libertate a omului duhovnicesc dobândită prin har;
Bucuraţi-vă, cei ce sunteți bună mireasmă Domnului Hristos;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi purtat în trup pătimirea Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, cei ce ați primit de sus putere în slăbiciunea omenească;
Bucuraţi-vă, trupuri sfinţite prin jertfă;
Bucuraţi-vă, suflete în care străluceşte slava veacului viitor;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul al XII-lea
Talanții încredințați vouă i-aţi înmulţit însutit şi biruind prin ascultare toate ispitele celui viclean, cuvioşilor părinţi Meletie şi Neofit, aţi cunoscut iubirea Preasfintei Treimi cea mai presus de toată cunoştinţa, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al XII-lea
Nu numai prin viaţă, ci şi prin moarte s-a prea slăvit Domnul în trupurile voastre, fericiţilor Meletie şi Neofit, ca să se arate lumii chipul vieţii celei veşnice, întru plinătatea Trupului Mântuitorului Hristos, pentru care vă lăudăm:
Bucuraţi-vă, păzitorilor ai sfintelor predanii ortodoxe;
Bucuraţi-vă, slujitori ai Dumnezeului Celui viu;
Bucuraţi-vă, luptători împotriva păcatului până la sânge;
Bucuraţi-vă, jertfe aduse iubirii Preasfintei Treimi;
Bucuraţi-vă, primitori ai cununii vieţii veşnice;
Bucuraţi-vă, bărbaţi desăvârşiţi în războiul nevăzut;
Bucuraţi-vă, cei ce întoarceți pe cei rătăciți;
Bucuraţi-vă, ajutători în necazuri şi nevoi;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai pustnicilor;
Bucuraţi-vă, iconomi ai harului dumnezeiesc;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai Olteniei, împreună cu Sfinții cuvioși Grigorie, Nicodim, Antonie şi Irodion;
Bucuraţi-vă, rugători pentru noi, alături de Sfinţii ierarhi Nifon, Antim şi Calinic;
Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Codacul al XIII-lea (de trei ori)
O, Sfinţilor cuvioşi Meletie şi Neofit, monahi nevoitori şi purtători de Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, cei ce suntem cuprinşi de multe încercări şi suferinţe, ca avându-vă pe voi ocrotitori și călăuzitori spre Împărăţia Cerurilor, să dobândim bucuria cea veşnică și să cântăm Preasfintei Treimi împreună cu voi: ***Aliluia!***

După care se citește iarăși:

Icosul I
Chipul îngeresc îmbrăcând în Mănăstirea Cozia, spre înălţimile liniştirii duhovniceşti pururea aţi căutat, Sfinţilor cuvioşi Meletie şi Neofit. Luând, deci la vremea cuvenită, binecuvântare de la părintele vostru duhovnicesc, v-aţi însingurat în sihăstria Stânişoarei, ca să viețuiți în dragostea Mântuitorului Hristos, pentru care vă lăudăm, zicând:
Bucuraţi-vă, închinători în duh şi în adevăr;
Bucuraţi-vă, râuri din Izvorul apei celei vii;
Bucuraţi-vă, cei ce v-ați lepădat de omul cel trupesc;
Bucuraţi-vă, făclii ale Duhului în sihăstria Stânişoarei;
Bucuraţi-vă, inimi aprinse de dragostea Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, păşuni pe care înfloreşte sfinţenia;
Bucuraţi-vă, flori ale Raiului crescute pe piatra credinţei;
Bucuraţi-vă, cei înstrăinați de cele deşarte;
Bucuraţi-vă, ridicare a mâinilor la cele sfinte;
Bucuraţi-vă, dăruire de sine lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, vestitori ai minunilor Domnului;
Bucuraţi-vă, luminători ai celor din întuneric;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!

Condacul I
Urmând chemarea Mântuitorului întru credinţă, Sfinţii cuvioşi Meletie şi Neofit, de dumnezeiescul har s-au împărtăşit. Pe aceştia, iubitorilor de Dumnezeu, ca pe rugătorii noștri, să-i cinstim, cântând: ***Bucuraţi-vă, Sfinților Meletie şi Neofit, locaşuri cuvântătoare ale Preasfintei Treimi!***

Apoi rostim această:

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, cel ce, pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire, Te-ai făcut om din prea curata Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, şi prin jertfa şi învierea Ta toată lumea ai luminat-o şi ai adus-o la închinarea cea adevărată, Însuți, îndurate Doamne, Ţi-ai arătat slava Ta în plăcuţii Tăi Meletie şi Neofit şi prin ei ai binecuvântat locurile de închinare din sihăstria Muntelui Cozia. Deci, Tu, Stăpâne Sfinte, învrednicindu-i pe aceşti slujitori ai Tăi de darurile Preasfântului Duh, şi pe noi ne-ai miluit prin roadele ostenelilor lor, ca o încununare a iubirii Tale faţă de neamul omenesc. Pentru aceasta Te rugăm ca, prin rugăciunile acestor Sfinți cuvioşi părinţi, să primim de la Tine daruri duhovniceşti spre mântuirea noastră și spre folosul Bisericii Tale.

Iară voi, cuvioșilor părinţi, precum în dar aţi luat daruri de la Dumnezeu, în dar daţi-ne şi nouă, ca prin rugăciunile voastre, să ajungem şi noi la cunoştinţa slavei celei adevărate şi să ne învrednicim, împreună cu voi, a ne sălășlui în Lumina cea neapropiată a Împărăţiei Cerurilor.

Primiţi smerita noastră cântare de laudă şi duceţi rugăciunile noastre la Mântuitorul Hristos ca pe o ofrandă sfântă, ca, păstrând legătura dragostei neîntrerupte cu voi, să ne facem părtaşi, cu toţi Sfinţii, de slava şi bucuria Preasfintei Treimi în vecii vecilor. Amin!

Nevoinţele duhovniceşti ale Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stănișoara

Viața Sfinților cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stănișoara

Aproape că nu este mănăstire în țara noastră unde înainte de zidirea ei să nu fi existat prin împrejurimi viață sihăstrească. Construirea unui schit sau a unei mănăstiri apărea, în primul rând, ca răspuns la nevoia de a se împărtăși mai des a „comunităților" de sihaștri. Astfel, în jurul unui pustnic, al unui avvă, se strângeau ucenici doritori de a se împărtăși din experiența acestuia. Odată ce se zidea un schit sau o mănăstire, formându-se o obște, viața sihăstrească nu înceta în împrejurimi, aceștia retrăgându-se în zonele mai greu accesibile din vecinătatea lor.

Nu de puține ori, se întâmpla și invers, mulți dintre viețuitorii mănăstirilor, mai sporiți duhovnicește, însetați de o viață pustnicească, după ce se nevoiau câțiva ani în mănăstire, spre a deprinde tainele războiului duhovnicesc, se retrăgeau în munți, cu binecuvântarea starețului, fie ca ucenici ai altor sihaștri bătrâni, fie singuri. Aco-

lo păstrau neîntreruptă legătura cu mănăstirea din care făceau parte, coborând în obște spre a se spovedi și împărtăși cu Preasfintele Taine.

Chiar dacă viața sihăstrească este o viață izolată de comunitate, de obște, trebuie subliniat faptul că și în pustnicie este foarte importantă păstrarea legăturii cu predecesorul, cu părintele duhovnicesc, căruia pustnicul îi urmează viața, dându-i și norma, regula de viețuire. Această normă de viețuire pe care o păstrează de la înaintașul său îi dă garanția trăirii în tradiție, succesiunea duhovnicească asigurându-i garanția rămânerii în duhul Părinților.

Acest fapt este subliniat deseori în scrierile Părinților Filocalici, Calist și Ignatie Xanthopol recomandând în acest sens „ascultarea de rânduielile Părinților". Părinții sihaștri, chiar dacă se izolau de lume, trăiau în comuniune duhovnicească cu povățuitorul lor, astfel rămânând în ascultare și rânduială.

Retragerea în pustie se făcea după multe încercări și după ce părintele duhovnicesc se convingea că doritorul de viață pustnicească are discernământul necesar drumului pe care dorea să pășească.

Sfântul Ioan Scărarul ne atenționează în acest sens, astfel: „Precum cel ce nu are povățuitor se rătăcește ușor pe drum, așa și cel ce umblă pe o cale singuratică, după voia sa, se pierde ușor, chiar dacă are toată înțelepciunea lumii".
Perioada de noviciat, de ascultare este foarte importantă în Tradiția Bisericii noastre, în pustie neputând nimeni să se retragă fără a parcurge această etapă; numai după perioada de ascultare, urmează retragerea, care după Sfântul Ioan Scărarul înseamnă „a nu te încrede în tine în săvârșirea celor bune, până la sfârșitul vieții".

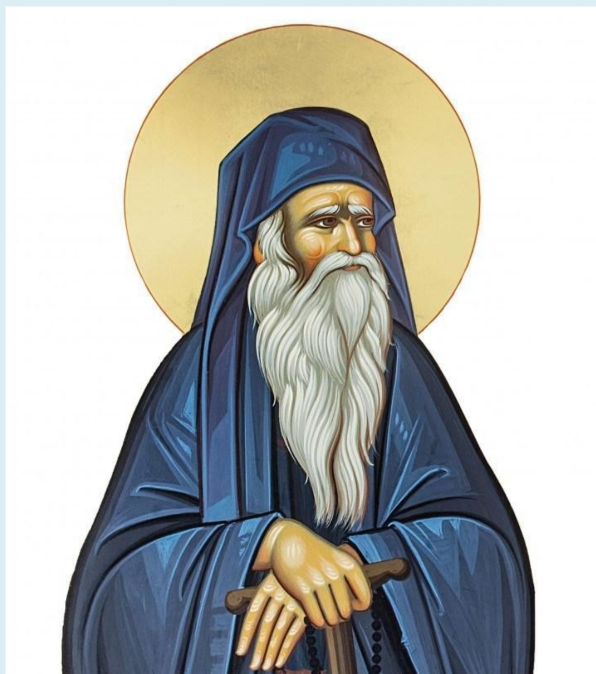
Cei ce viețuiesc altfel, adică după voia lor și fără povățuitor, sunt asemănați de Calist și Ignatie Xanthopol cu cei ce umblă prin șanțuri. Scriptura ne atenționează cu putere asupra acestor aspecte ale vieții duhovnicești: „Vai celui singur" (Ecclesiastul 43, 10); „Nu trece, cum s-a scris, hotarele pe care le-au pus părinții tăi" (Pilde 22, 28).

Singurătatea aparentă a pustnicului este comuniunea cea mai intimă cu Dumnezeu. Retragerea din lume nu înseamnă ura față de aceasta, ci trăirea veacului de aici spre împărtășirea de cel de dincolo încă de acum. Acesta este și sensul apoftegmei avvei Alonie: „De nu-şi va spune întru inima sa omul «eu singur şi Dumnezeu suntem pe lume» nu va avea odihnă".

Viața pustnicească a înflorit foarte mult spre sfârșitul secolului al XVII-lea în munții din împrejurimile Mănăstirii Cozia, unde au vieţuit mulți pustnici, rugători fără încetare către Dumnezeu, dintre care au strălucit în monahismul românesc ca o lumină care luminează tuturor Sfinții cuvioși Neofit și Meletie, al căror chip duhovnicesc poate fi caracterizat cel mai bine prin îngemănarea nedespărțită dintre trăirea tainică și îndrumarea duhovnicească a ucenicilor lor.

Deşi avem puţine mărturii scrise despre nevoinţele lor duhovniceşti, despre faptele minunate pe care le-au săvârşit, totuşi amintirea vieții și a faptelor săvârșite de aceștia sunt vii până astăzi în mintea și inima dreptcredincioșilor, încât pelerini din toată ţara merg spre a se închina moaștelor lor, puse spre cinstire în biserica Mănăstirii Stânișoara, dobândind ajutor de la Dumnezeu și mult folos duhovnicesc.

Viața Sfântului cuvios Neofit

Acest bărbat cu adevărat cinstit și minunat, a cărui faptă bună nu este cu putință a o arăta prin puține cuvinte, a fost cel care i-a atras la același gând cu el pe ceilalți trei sihaștri, care s-au dus să pustnicească pe muntele Stânișoara, urmând nevoința Sfinților pustnici Daniil și Misail, care se nevoiau la Sihăstria Turnu.

El s-a nevoit și s-a călit mai cu tărie în obștea Mănăstirii Cozia, acolo unde dorul liniștii cel după Dumnezeu era semănat în această obște pe pământ bun, rodind pe acești șase pustnici. Și a spune dragostea cea mare către Dumnezeu, pe care a

arătat-o de la început, cu greutate ne este, întrucât, lepădându-se de lume și depărtându-se cu desăvârșire de cele lumești, și îngerii puteau să se minuneze de aceasta, că defăima cu ușurință lumea aceasta și poftele ei, și se ostenea să înceapă adevăratele nevoințe monahicești.

Că atât s-a lepădat de cele lumești, încât nimic pământesc nu se mai vedea întrînsul: nici cuvânt, nici obicei, nici câștigare de alte lucruri, ci obiceiul îi era blând, cuvântul lin și smerit, hainele rupte și mai umile decât ale tuturor. El stătea cu frații la masă, însă primea hrana cu atât de mare înfrânare și frică de Dumnezeu, ca și cum ar fi primit împărtășirea cu dumnezeieștile Taine; și gusta câte puțin din mâncare, ca să nu se cunoască postirea lui.

Pentru o viață ca aceasta, după o vreme a început a fi cinstit de frați și slăvit de toți. Iar el, nedorind cinstea și slava omenească, s-a hotărât să iasă din mănăstire și să se depărteze de oameni în pustie, pentru că dorea să se împărtășească de dulceața liniștii. Mai ales că era cărunțit de petrecerea anilor în obște și se prinsese a se deprinde bine la războiul cel împotriva vrăjmașului.

Și fiind în același gând și cu alți părinți, având ca model pe pustnicii Daniil și Misail de la Turnu, pe la care adeseori trecea și se sfătuia cu dânșii, mărturisindu-și dorința de a merge la pustie, s-a hotărât împreună cu alți doi, Meletie și Isaia, să se ducă și mai sus în munți spre a petrece acolo tot timpul dând slavă lui Dumnezeu, netulburați.

Cuviosul Neofit a fost primul care s-a dus să ceară binecuvântarea starețului și cel dintâi care a urcat pe muntele „Sălbaticul”, așa cum fusese numit din vechime datorită înălțimii, asprimii și sărăciei pe care le avea.

Deci Sfântul cuvios Neofit, având cu sine binecuvântarea Sfinților Daniil și Misail, a urcat pe acest munte, care are mai mulți versanți, și alegându-și unul mai spre apus, cu vedere largă și cuprinzătoare a împrejurimilor, și-a săpat o peșteră și a început a viețui în ea cu cea mai mare asprime. Că în acele locuri apă și izvoare nu prea erau, după cum nici acum nu sunt, iar apa care se strângea în urma ploilor în pârâiașe de la cascadele acestor înălțimi, se pierdea printre pietrele tari, nelăsând nici fiarele pământului să se adape din ele.

Peștera pe care și-o făcuse cuviosul Neofit era la mare depărtare de lume și de tulburările ei, în deplină singurătate. Multă osteneală a depus el pentru a-și săpa această peșteră, deseori rănindu-se de pietrele tari de stâncă, după cum le este felul la așa înălțime mare. Însă cu nimic nu a cârtit în această trudă căci mereu spunea:

„Dacă Domnul meu Iisus Hristos a răbdat pentru mine lovire peste obraz și scuiparea feței Sale, apoi oare nu voi răbda și eu acestea pentru El? Să se lovească de pietre obrazul meu, pentru El, iar în loc de scuipări, lacrimile să curgă pe fața mea! Dacă Stăpânul meu a răbdat cunună de spini și răstignire pe Cruce, se cade ca și eu, Lui să fiu părtaș și următor pătimirilor Sale, ca să mă prea măresc cu El în împărăția Sa".

Osârdia lui era ca necontenit să-și grăiască sieși: „Binecuvântează suflete al meu, pe Domnul, și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui". Și diavolii nicidecum nu puteau să-l clintească de la calea sa, mai ales că avea în ajutor mulțimea îngerilor, după cum stă scris: „Tăbărâ-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de Dânsul, și-i va izbăvi pe ei".

Și își avea ca mângâiere sufletului său numai cugetarea la dumnezeieștile Scripturi, iar spre întărirea nădejdii celei neîndoite în Dumnezeu, lacrimile erau cele mai dese. Însă să se știe că nu ușoară este calea care duce către aceste bunătăți, ci cu multă trezvie, în înalta rugăciune a minții, celei lucrătoare în inimă, și cu multă jertfă se câștigă unele ca acestea. Iar la aceasta nu numai lucrarea cea lăuntrică este de ajuns, fără ca mai înainte să fi omorât trupul cu posturile îndelungate, cu metaniile făcute pe lespede de piatră, cu privegherea și lipsa de somn, cu lipsa apei și cu celelalte osteneli.

Cuviosul Neofit își omora trupul cu tot felul de nevoințe pustnicești întocmai ca un grăunte de grâu ce putrezește în pământ, spre a răsări și pentru a rodi un spic întreg totdeauna petrecerea întru Dumnezeu, cu duhul. Așa a făcut multe roade vrednice de pocăință și s-a împodobit cu multe virtuți pe sine: dragostea nefățarnică către Dumnezeu, bucurie pentru conștiința cea fără de prihană, pace după biruința tuturor patimilor, îndelungă răbdare în ispite și în necazuri și blândețe în neștiința de mânie. Și așa a adus roade bogate de fapte bune, fiindcă a adeverit acel cuvânt al Lucrătorului Ceresc, care zice: „Grăuntele de grâu, căzând pe pământ, de va muri, mult rod va aduce", și iar: „Cel ce petrece în Mine și Eu într-însul, acela va face rod mult".

Dar supărările aduse de la diavoli multe erau și cu multe măiestrii învăluite, căci au încercat să-l amăgească cu felurite meșteșuguri, dar nimic n-au izbutit, căci cuviosul Neofit era plin de dumnezeiasca îndrăgire; nu simțea deloc dorul cel trupesc după cele pământești, ci își înălța ca un fum de tămâie tot dorul său spre veșnicul Dumnezeu. Și precum se calcă pământul cu picioarele, așa călca și el peste puterile întunericului.

La aceste nevoințe, el își avea împreună părtaș pe cuviosul Meletie, care depunea aceeași osârdie întru pustnicie pe muntele Stânișoara, și împreună cercetându-se cu el, coborau Duminica și în Sărbători la sihăstria cuvioșilor Daniil și Misail. Aici participau la Sfânta Liturghie, care se făcea pentru pustnicii din muntele cel înalt al Coziei, și se cuminecau cu Preacinstitele și de viață făcătoarele Taine ale lui Hristos. După aceea petreceau întru duhovnicești cuvinte și în nețărmurită dragoste, întărindu-se unii pe alții și îndemnându-se a-și săvârși calea cea anevoioasă a pustniciei până la capăt, spre a putea primi cunună din partea lui Dumnezeu. Apoi se despărțeau și se ducea fiecare la peștera sa, unde se îndeletnicea cu neîncetata gândire la Dumnezeu și cu neoprita și netăcuta rugăciune a inimii.

Cuviosul Neofit urca iarăși muntele nevoinței sale, având sufletul mângâiat de mâna caldă a lui Dumnezeu și întărit de Trupul și Sângele lui Hristos, Cel ce lucra toată desăvârșirea în mădularele sale.

Odată ajuns în peștera sa, cu neobosita trezvie își silea trupul neputincios la dese privegheri, lucrând zi și noapte la zidirea nevăzutei biserici în inima sa, făcându-și inima lăcaș de rugăciune și de slujbe închinate lui Dumnezeu. Iar unii cred că pustnicii n-au avut către cine să-și îndrepte dragostea lor fiind singuri, însă din toate se află că dragostea pustnicilor era îndreptată numai către Dumnezeu, Cel ce îi înflăcăra cu dor spre sfințenie.

Acest cuvios Neofit, s-a îmbrăcat cu dragostea ca și cu o haină luminoasă și cu ea a putut sta împotriva uneltirilor vrăjmașului; cu dragostea a înmuiat tăria pietrelor; cu dragostea a îmblânzit gerul iernii; cu dragostea a răcorit arșița soarelui și a preschimbat dogoarea lui; cu dragoste vorbea către furtunile toamnei și toate fiarele muntelui se supuneau lui datorită dragostei de care era cuprins.

După ce a ajuns el la o desăvârșire ca aceasta, s-a învrednicit și de fericita vedere, care i s-a pricinuit lui din lucrarea faptei celei bune, lucru ce i-a adus negreșit harul sfințeniei și darul de a face minuni. Acest har al dumnezeiescului Duh i-a păzit și trupul a rămâne întru nestricăciune și i l-a preschimbat în sfinte moaște, făcătoare de minuni, izgonitoare de duhuri necurate și dătătoare de pace sufletească celor care se închină lor.

Că sosind ziua chemării sale la lăcașurile cerești și primind oarecare înștiințare de aceasta, cuviosul Neofit își aștepta ceasul ieșirii sufletului în rugăciuni fierbinți și în adâncă pace. Cânta și oarecare stihuri din psalmii lui David, bucurându-se și veselindu-se că sufletul său are să se dezlege de trup și să treacă la Domnul. Și s-a

întâmplat aceasta cu repeziciune, întru nimic pătimind cu ceva, ci avându-și adormirea sa așa cum le este obiceiul celor drepți și cuvioși care numai pe cele bune le-au lucrat. Mare a fost ziua plecării sale la Domnul, mai mare decât toate zilele vieții sale, pentru că în acea zi sufletul s-a despărțit de pătimirile cele trupești și a mers să se odihnească în lăcașurile cele cerești. Atunci și trupul i s-a odihnit de multele dureri și osteneli. Ochii își luau odihna pentru că n-au dormitat în rugăciunile cele de noapte; picioarele își luau odihna pentru că n-au stat decât drepte în privegherile de toată noaptea.

Și nu este lucru mic acesta, ci foarte mare și bineprimit înaintea lui Dumnezeu, că toată pustnicia cuviosului Neofit a ținut mai bine de douăzeci de ani, încât doar Domnul a fost martor al neistovitei trude de zi cu zi în a răbda petrecerea aspră a pustniciei. Cu toate acestea, cuviosul și-a dobândit sfințirea vieții și a trupului său, cu acestea și-a făcut cale spre ceruri printre năpădirile diavolilor care neîncetat se luptă să împiedice pe om a-și împlini scopul menirii sale.

După pristăvirea fericită a cuviosului Neofit, care s-a întâmplat în chip tainic și neștiut de nimeni pământesc, dar știut de tot ceea ce este ceresc, dintre pustnicii aflați pe muntele Stânișoara, dintre cei care mai veneau pe la peștera cuvioșiei sale și îl mai cercetau, unul venind la câtva timp și aflând că s-a mutat din viața aceasta trecătoare, a aflat trupul său, bucurându-se de bună mireasmă și s-a gândit să le ia pe toate și să le ducă la Mănăstirea Cozia, acolo unde cuviosul începuse drumul nevoințelor sale monahicești și unde se răstignise în chipul Crucii, făgăduind petrecerea îngerească că Și-a făcut după cum a și cugetat.

Însă lucrul acesta nu era dorit și de Sfântul cuvios Neofit. Fapt pentru care în chip minunat a început a se arăta în vis atât monahului cu pricina, cât și starețului, care s-a gândit să-i îngroape sfintele moaște lângă biserica voievodală a Coziei.

Mărturia sfințeniei cuviosului Neofit vine negreșit prin cuvintele Scripturii: „Cel ce crede în Mine, chiar de va și muri, viu va fi”. Egumenul a poruncit atunci monahului să-i ducă înapoi sfintele moaște.

Iar cei ce au fost rânduiți cu acel monah să întoarcă sfintele moaște, au și plecat în grabă, urcând istoviți pe muntele Stânișoarei, până la peștera unde petrecuse Sfântul Neofit. Obosiți și încărcați de osteneală, unul dintre monahi, a azvârlit cu nepăsare sfintele moaște ale cuviosului, rostind cu dispreț: „Cu urșii ai trăit, cu urșii să rămâi!” La așa comportare și neevlavie și-a atras cuvenita pedeapsă, căci în clipa aceea i s-a întors fața spre ceafă, rămânând cu grumazul sucit, lucru cu totul nefiresc alcătuirii noastre. Ori că fiind pedeapsă, ori că așa a vrut Dumnezeu să

facă cunoscut pe cuviosul Neofit de toți oamenii, întâmplarea aceasta nu a mai putut fi tăinuită. Toți munții și toate văile cu sate, au auzit de aceasta, că așa de repede străbate locurile o știre, fie ea bună sau rea. Însă aici era de ambele feluri, bună că aflau de sfințenia cuviosului Neofit, rea că auzeau de nefericirea călugărului. Iar starețul a poruncit atunci să se facă multe rugăciuni către Preabunul Dumnezeu și chemase în ajutor numele sfântului și astfel, călugărul s-a vindecat, și mulți credincioși după aceasta veneau să se închine sfintelor moaște ale cuviosului și-i cereau ajutorul.

Peștera Sfântului Neofit se făcea loc de pelerinaj al credincioșilor, și fiind deschisă oricând și tuturor, cei mai deosebiți din evlavie, au luat din sfintele moaște, păstrându-le pe la casele lor și pe la paturile de suferință ale bolnavilor.

În Mănăstirea Stânișoara a rămas numai capul Sfântului, care acum se află la loc de mare cinste în biserica mănăstirii, așezat într-o prea frumoasă raclă, de argint aurit, cizelată cu scene din petrecerea pe acest pământ a sfântului, printre care și cea a aflării sfintelor sale moaște.

De atunci, cuviosul Neofit multe minuni a săvârșit în rândul credincioșilor, care nu s-au întâmplat a fi consemnate toate, însă noi redăm aici pe cele câte le-am aflat.

***

O femeie din Maramureș, trecea printr-o grea încercare cu tatăl său. Acesta a avut arsuri pe două treimi din corp în urma unui accident și, imobilizat fiind, i s-a făcut o gaură în șold încât încăpea pumnul întreg în rană. La aceste dureri trupești el și le adăuga și pe cele sufletești, căci mereu cârtea și striga înaintea lui Dumnezeu, refuzând să se spovedească sau să se împărtășească.

Această femeie venind la Mănăstirea Stânișoara, și rugându-se cu credință la moaștele Sfântului cuvios Neofit, nu a cerut minunea vindecării desăvârșite a tatălui său, ci numai să aibă un „sfârșit creștinesc”. Datorită sârguinței de a veni la moaștele sfântului și datorită rugăciunilor și credinței ei, tatăl său a suportat boala, nu a mai cârtit și a adormit întru Domnul în pace, aproape de biserică, spovedit, întărit în credință și în nădejdea învierii.

***

Un credincios din Vâlcea, bolnav de hernie de disc, auzea adeseori că la peștera cuviosului Neofit se duceau mulți oameni, se rugau acolo și se ungeau cu ulei din candela sfântului, vindecându-se de bolile lor. Curios, a întrebat ce rugăciuni rosteau oamenii și a primit îndemnul de a se ruga după putință și după știință.

Aceasta și crezând că rugăciunile sunt primite, asa simple cum le făcea, a primit o încredințare lăuntrică de faptul că rugăciunile i-au fost auzite de Sfântul cuvios Neofit pentru că i-au încetat durerile de la coloană, îmbătrânind fără să le mai aibă.

***

Sfântul cuvios Neofit s-a mai arătat și altor călugări spre a-i încredința de sfințenia vieții sale.

Odată s-a arătat unui călugăr din Mănăstirea Frăsinei, adeverindu-i că este în rândul sfinților cuvioși, și așa i s-a alcătuit de către acesta și un acatist fiindu-i consemnată petrecerea vieții sale întru adevărată și sinceră căutare după Dumnezeu.

Acatistul Sfântului cuvios Neofit era citit și cunoscut de toți credincioșii care veneau și se închinau la sfintele sale moaște ceea ce ne vădește că evlavia poporului binecredincios s-a întins pe mai multe secole.

Asemenea lor și noi să înălțăm alese rugăciuni către acest mare cuvios și pustnic, Sfântul cuvios Neofit, ca să mijlocească pentru mântuirea sufletelor noastre la Dătătorul milei celei mari, Dumnezeul nostru Cel slăvit în Sfânta Treime. Amin.

Viața Sfântului cuvios Meletie

Cel între cuvioși, părintele nostru Meletie, sporind bine în învățătura cea din afară și pe mulți covârșindu-i, s-a convins că mai de folos este a te lepăda de lume și a urma lui Hristos, renunțând la toate cele ale lumii acesteia pentru a dobândi înțelepciunea cea adevărată, adică a te uni cu Dumnezeu Cel în Treime slăvit și a viețui împreună cu El pentru veșnicie, căci înțelepciunea cea de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, blândă, bine ascultătoare, plină de milă și de roadele cele bune cu care se satură iubitorii ei. Și știind prea bine că sufletul nu se poate împărți în două părți, adică să petreacă în desfătare și în înfrânare, în mândrie și smerenie, și fiind cu totul înțelept, a ales pe cele bune; care alegere mult este prețioasă, căci de la dânsa ne osândim sau ne mântuim. Ce alegem, aceea avem și cu aceea rămânem.

Și cuviosul Meletie a ales bine, crezând lui Dumnezeu precum se cuvenea. A lăsat pe cele înveselitoare ale lumii ca pe niște lucruri mincinoase și vremelnice ca să moștenească pe cele adevărate și veșnice. Și a ales să intre în obștea Mănăstirii Cozia, căci acolo găsise părinți osârduitori și cu dor pentru viețuire întru Dumnezeu, gata să povățuiască suflete spre ceruri și să îndemne la lucrările duhovnicești cele mai mari.

Iar cuviosul Meletie, făcând deplină ascultare în obște, toate cuvintele părintești le scria pe tăblița inimii sale, și pricepându-le cu mintea, le împlinea cu lucrul. Și socotind el deșertăciunea lumii și învârtind în mintea sa cuvântul Sfântului Macarie, care zice: „Sufletul care nu s-a izbăvit de grijile lumești, nici pe Dumnezeu nu-L va iubi cu adevărat, nici pe diavol nu-l va urî după vrednicie", a judecat să fugă de lume și mai mult, căci toți în fiecare zi îl lăudau pentru petrecerea sa cea îmbunătățită. Unul îl lăuda pentru dragostea pe care o avea către toți, altul pentru smerenia lui, altul pentru înțelepciune, altul pentru înfrânare și altul pentru trecerea cu vederea a slavei și a deșertăciunilor lumești. Dar răbda încercările care sunt într-o obște, cu nădejdea că se va elibera de acestea, dorind viața pustnicească.

Care dorință nu căuta să și-o împlinească fără de rânduială, ci se sfătuia cu ceilalți părinți care doreau liniștea cea desăvârșită, cu părinții Daniil și Misail, apoi cu părinții Neofit și Isaia, cu care s-a dus pe muntele Sălbaticul. Aceștia îl îndemnau la a răbda în obște pentru a se căli mai mult, spunându-i cuvintele Sfântului Sava: „Precum înaintea rodului merge floarea, așa și mai înainte de viața pustnicească, să meargă viața cea de obște, ca în viața cea de obște, cei mai începători, ca niște pomi răsădiți, să înflorească prin pârga ostenelilor, ca apoi în pustie să aducă roadele cele desăvârșite ale ostenelilor."

Toată purtarea lui de grijă era a fi plăcut lui Dumnezeu și a petrece în post și în rugăciuni și în curăția trupească și sufletească; adică a avea totdeauna gândurile sale curățite și a surpa toată înălțarea ce se ridică asupra înțelegerii lui Dumnezeu; apoi a-și robi toată înțelegerea sa în ascultarea lui Hristos.

După ce cuvioșii Daniil și Misail se sălășluiseră în peșterile săpate de ei la Turnu, și după ce cuviosul Neofit, împreună cu ceilalți pustnici au urcat să-și facă peșteri pe muntele „Sălbaticu", atunci și cuviosul Meletie, s-a dus la egumenul mănăstirii să ceară obișnuita binecuvântare de a petrece în sihăstrie. A primit îndemnul să stea aproape de cineva, și așa s-a dus să-și facă peșteră pe lângă cuviosul Neofit, spre a-l avea povățuitor în cele pustnicești.

Cuviosul Meletie și-a căutat loc pentru a-și săpa și el o peșteră și a găsit unul pe versantul dinspre răsărit-miazănoapte. Peștera, așa cum se vede și astăzi, era mai mult o scobitură pe care cuviosul n-a adâncit-o mult. Gura peșterii este îndreptată mai în sus, ca dinlăuntru ei să fie văzut numai cerul, neavând altă priveliște. Iar peștera cuviosului Meletie are suirea mai grea decât la peștera cuviosului Neofit. Și este mai puțin vizitată de credincioși pentru greutatea urcușului.

Cuviosul Meletie a petrecut în această peșteră mai mult de douăzeci de ani, statornicindu-și firea pe asprimea pietrelor, vorbind numai cu Dumnezeu și cu rugăciunile neîncetate biruind pe vrăjmașii cei nevăzuți. Iar apă nu era deloc în locurile acelea, el fiind nevoit să meargă cale depărtată până la o cascadă spre a-și procura apa necesară firescului trup. Și făcea această osteneală de multe ori, neavând pe nimeni care să-i ajute, răbdând greutatea drumului până la adânci bătrâneți.

Toți pustnicii își temeluiau nevoința lor pe faptul de a răbda în peștera unde se sălășluiau dintâi. Nu mai umblau pe aiurea, cutreierând pădurile și munții, căci știau că nu aveau cum să câștige răbdarea și statornicia făcând aceasta. Și mai ales că zice și la Pateric, că după cum „peștele nu poate să fie scos din apă și să trăiască mult, așa și monahul care iese din coliba lui, nu este chip a rămâne viu în lucrarea poruncilor lui Dumnezeu." Toată truda lui și-o poate surpa într-o clipă dacă rămâne vreun timp fără de lucrarea cea lăuntrică. Și așa acest cuvios Meletie, a stat ani îndelungați în peștera sa și într-însa și-a văzut albirea pletelor și a bărbii.

El primea bune îndemnuri de la cuviosul Neofit, ca unul ce isprăvise lucrarea pustiei și trecuse peste meșteșugirile vrăjmașilor; să nu aibă în mintea sa vreo nălucire lumească; să-și păzească mintea sa întreagă și curată de toată împătimirea cea deșartă și de toată îngâmfarea; să nu poftească descoperiri și înștiințare de taine

ascunse, să nu nădăjduiască în priceperea sa, până la sfârșitul vieții, ca să nu dea crezare vedeniilor ce se vor întâmpla. Și făcându-le pe acestea cu fapta, prin gândirea la Dumnezeu și prin desele rugăciuni s-a aprins cu focul dragostei către Dumnezeu, după cum stă scris: „Înfierbântatu-s-a inima mea înlăuntrul meu."

În toate duminicile, el cobora împreună cu părintele Neofit, la sihăstria pustnicilor Daniil și Misail, cea de la Turnu, pentru a se împărtăși cu Sfintele Taine. După ce se împărtășea, el își uda fața cu lacrimi, iar cu multe oftări și rugăciuni ale inimii le aducea tuturor celor care îl vedeau, umilință.

Și văzând urâtorul de bine, diavolul, osârdia cuviosului, se scârbea prea mult și se amăra. Deci se silea să-l prindă în cursă cu vreo cădere sufletească, dar ca un neputincios ce era, nu putea, pentru că toate patimile le biruise atletul lui Hristos. Se mai sârguia neputinciosul să mai semene în mintea lui neghine, însă nimic nu rodea, căci pământul cuviosului era semănat numai cu cuvinte ale Mântuitorului, care crescuseră cu multă roadă și seceriș mult dădeau, întrucât el nu semănase deloc cu zgârcenie. Iar tot dorul lui și-l îndreptase numai către Dumnezeu, Care i-a răsplătit cu bogate daruri. Că s-a făcut cu totul vas al alegerii, ca marele Pavel, având în sufletul său pe Hristos, viețuind și petrecând. Și nu mai trăia după trup, ci după duh, întru Hristos, și Hristos într-însul.

Cu truda lui „privea la cele dinainte, și uita pe cele dinapoi", cum zice apostolul. Iar nevoințele și faptele cele bune pe care le săvârșise, nu le socotea, ci se sârguia să săvârșească și altele mai multe. Deci în fiecare zi se suia din putere în putere, punând suișuri sfințite în inima sa, totdeauna adăugând dorințe înalte și nevoințe peste nevoințe.

Și neputințele bătrâneții le răbda fericitul cu o desăvârșită mărime de suflet și cu mulțumire mare, ducând viață cu adevărat armonioasă și sfântă. Pentru aceasta i-a și fost primită osteneala sa, Dumnezeu ascultând rugăciunile și cererile lui și săvârșindu-le în chip minunat. Că datorită bătrâneții, cuviosul Meletie, nu mai putea să meargă la locul de unde își lua apa sa, și rămânând în această lipsă, și-a îndreptat căutarea către Atotputernicul Dumnezeu, cugetând în sine aceasta: „Doamne, Tu ești Cel ce ai adunat în mări toate apele și râurile cu bună rânduială le-ai tocmit; Cel ce cu voia Ta faci să țâșnească izvoarele, ca să fie apă bună de băut, și mai pe urmă din ceruri faci norii să picure ploaie." Și, o minune! Un izvor de apă bună și rece a izvorât cu putere lângă peștera sa, așa voind Dumnezeu pentru robul Său. Care izvor se vede până astăzi și este cunoscut de toți cu numele de „izvorul Sfântului Meletie". De la acest izvor Mănăstirea Stânișoara își asigură necesarul de apă, fiind singura sursă pentru întreaga mănăstire.

De la minuni se și încredințează cuvioșii că vor intra în lăcașurile cele cerești și cu această nădejde și-a dat cuviosul Meletie fericitul său suflet, cu sfârșit pașnic în mâinile lui Dumnezeu, neștiut de nimeni, decât de Cel care L-a primit pe el în sânurile Sale.

Și s-a numărat în ceruri împreună cu cei doriți de dânsul, Sfinții cuvioși pustnici Daniil, Misail și Neofit. Puțin timp trecând după adormirea Sfântului Meletie, au fost descoperite moaștele sale de călugării care mai pustniceau prin locurile acelea, și mulți dintre credincioșii care veneau la peștera Sfântului Neofit, urcau și treceau și pe la peștera Sfântului Meletie, aprinzând lumânări, rugându-se, închinându-se la sfintele moaște și bând din destul apă de la izvorul Sfântului Meletie. Iar peștera nefiind nicidecum păzită, ci fiind deschisă tuturor, s-au luat din sfintele moaște mereu, de către credincioși și călugări mai evlavioși, dorind să aibă cu ei un așa de mare odor. Încât trecând mulțimea anilor, nu a mai rămas nimic din sfintele moaște, poate așa vrând Dumnezeu, El fiind Cel care le poate descoperi pe toate la vremea rânduită. Și nefiind văzut cu trupul, Sfântul cuvios Meletie, cu duhul a intrat în moștenirea cea nestricăcioasă nestricată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru dânsul, lângă izvoarele vieții veșnice, cu care duh ocrotește Mănăstirea Stânișoara și pe toți închinătorii ei, făcând minuni cu cei ce vin la dânsul cu credință și îi cer ajutorul.

Iar ce plată au sfinții pustnici de la Dumnezeu, aflăm din viața Sfântului Onufrie cel mare, când se face întrebare că „oare ar fi mai mari cei care petrec în pustie, decât cei din obște?” Și se dă un răspuns ca acesta: „aceia sunt mai mari decât noi, pentru că noi ne vedem unul pe altul, în toate zilele și săvârșim cu bucurie sobornicească cântarea bisericească; iar de flămânzim găsim pâine gata, asemenea și de însetăm avem apă în destul; dacă se întâmplă cuiva din noi a se îmbolnăvi, este mângâiat de ceilalți frați, deoarece toți viețuim de obște; ne ajutăm și slujim unul altuia pentru dragostea lui Dumnezeu. Iar cei ce petrec în pustie sunt lipsiți de toate acestea; căci de se întâmplă vreunuia din ei vreo mâhnire, cine îl mângâie? În boală, cine să-i ajute și să-i slujească? Dacă i-ar veni asupra vreun război de la satana, unde va găsi vreun om care să-i schimbe gândul său, să-l sfătuiască, fiind numai el singur? Acolo fără de asemănare mai mare îi este osteneala. Pentru că cei ce intră în viața pustnicească slujesc mai mult lui Dumnezeu, se dau la mai mari posturi, foamea, setea, arșița de ziuă și răceala de noapte le rabdă cu vitejie. Iar războaielor celor ce năvălesc de la vrăjmașul cel nevăzut se împotrivesc tare, se siluiesc în tot felul a-l birui și se sârguiesc a trece toată calea cea strâmtă și anevoioasă, care duce la Împărăția Cerurilor”.

Sursa:

http://arhiepiscopiaramnicului.ro/cultural/nevointele-duhovnicesti-ale-sfintilor-cuviosi-neofit-si-meletie-de-la-manastirea-stanisoara